

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **EMP - Centauri, společnosti s ručením omezeným**, se sídlem Klatovy, ul. 5. května 690, zastoupené JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem se sídlem Domažlice, nám. Míru 143, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 29. 8. 2017, č. j. 65 Af 98/2016-39,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 29. 8. 2017, č. j. 65 Af 98/2016-39, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně podala dne 27. 1. 2016 k Celnímu úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „celní úřad“) dvě žádosti o závaznou informaci o sazebním zařazení zboží (dále též je jen „závazná informace“). V těchto žádostech navrhovala zařadit zboží s obchodním označením *F260* nebo *JL31018B* a zboží s obchodním označením *F connector* nebo *1/000054* (dále jen „posuzované zboží“) do podpoložky KN 8536 90 10, v doplnění žádostí žalobkyně nově navrhovala zařazení posuzovaného zboží do podpoložky 8536 69 10. Dne 15. 3. 2016 vydal celní úřad rozhodnutí – závazné informace o sazebním zařazení zboží číslo CZ 33-0459-2016 a číslo CZ 33-0456-2016, kterými posuzované zboží zařadil do podpoložky 8536 90 85. Odvolání proti těmto rozhodnutím žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 31. 5. 2016, č. j. 21078-7/2016-900000-302.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, který ji rozsudkem ze dne 29. 8. 2017, č. j. 65 Af 98/2016-39, zamítl. Pokud jde o odůvodnění zmiňovaného rozsudku, z důvodů, o nichž bude pojednáno dále, není třeba na tomto místě je podrobněji konstatovat; stručné shrnutí argumentace krajského soudu je uvedeno v hodnotící části tohoto rozsudku, pod bodem [16].

[3] Proti tomuto rozsudku podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatelka správním orgánům obou stupňů i krajskému soudu vytýká nesprávné skutkové i právní posouzení věci, tedy sazebního zařazení uvedeného zboží. Úvodem doslovně zopakovala své žalobní námitky s tím, že je ve stejném rozsahu uplatňuje jako námitky kasační. Namítá, že se s těmito námitkami krajský soud řádně, respektive vůbec nevypořádal, některé námitky pak překroutil. V další části kasační stížnosti stěžovatelka v zásadě parafrázuje a částečně rozvádí již konstatovanou žalobní argumentaci; i zde, ze stejných důvodů, jako v případě odůvodnění napadeného rozsudku, platí, že není nutné tuto argumentaci podrobněji rekapitulovat.

[5] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný plně odkázal na správní spis a na podklady poskytnuté stěžovatelkou k žádostem o závazné informace, ze kterých odvodil skutkový stav. Napadené rozhodnutí i rozsudek považuje za přezkoumatelné i věcně správné, založené na řádně zjištěném skutkovém stavu, který není mezi stranami sporný. K námitkám stěžovatelky se poté vyjádřil i podrobněji.

[6] Ve věci obě procesní strany učinily ještě několik replik, reagujících na předchozí podání.

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[8] Kasační stížnost je důvodná.

[9] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla nenabízí prostor k posouzení věcné argumentace. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatelka nenamítala, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[10] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře stabilně akcentuje požadavek na řádné odůvodnění vypořádání jednotlivých žalobních námitek. Pokud soud žalobu zamítá, musí být z odůvodnění rozsudku zřejmé, proč argumentaci žalobce nepovažoval za důvodnou a proč žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Krajský soud nemůže ustat pouze na konstatování, že je žalobní argumentace nesprávná, aniž by uvedl, v čem (tj. v jakých

konkrétních aspektech, respektive v jakých právních či skutkových důvodech) její nesprávnost spočívá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Pokud těmto požadavkům napadený rozsudek neodpovídá, je z povahy věci nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[11] Rozhodnutí soudu je rovněž zatíženo nepřezkoumatelností v případě, že se soud ztotožní se závěry správního orgánu a označí je za správné, avšak nevypořádá se s věcnými či právními námitkami uplatněnými v žalobě proti takovým závěrům (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 23. 12. 2005, č. j. 4 As 13/2004-55). Je samozřejmě možné, ztotožní-li se krajský soud s názorem správního orgánu, odkázat na příslušné pasáže odůvodnění jeho rozhodnutí. Vždy je však třeba, aby krajský soud alespoň stručně vysvětlil, proč tak učinil, a jaké úvahy jej k tomu vedly (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, sp. zn. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud shledal, že výše uvedeným požadavkům krajský soud v napadeném rozsudku nedostál.

[12] Stěžovatelka v žalobě podrobně argumentovala, že posuzované zboží splňuje podmínku zařazení do podpoložky KN 8536 69 10 až 90, neboť umožňuje vícecestné propojení pouhým zastrčením připojených zástrček do připojených zásuvek bez nutnosti montáže, což demonstrovala na fotografii označené jako důkaz č. 1. Na podporu svého názoru taktéž provedla srovnání anglického znění vysvětlivek ke KN („*simply by plugging*“) se zněním českým („*pouhým zastrčením*“). Doplnila, že z textu vysvětlivek ke KN 8536 69 10 až 90 alinea čtvrtá nelze činit závěr, že konektor, který umožňuje vytvořit propojení jak pouhým zastrčením zástrček do zásuvek, tak jejich sešroubováním, nespadá do zmíněné podpoložky. Postačuje, že konektor umožňuje vytvořit propojení i pouhým zastrčením, což posuzované zboží splňuje. Toto je ostatně převládající způsob zapojení, nikoli nouzový, a je používán i zahraničními společnostmi; k důkazu stěžovatelka odkázala na webové stránky rakouské a francouzské společnosti, které se zabývají profesionálními satelitními instalacemi.

[13] Stěžovatelka dále v žalobě obsáhle rozebrala podobnosti a rozdíly posuzovaného zboží s konektory na str. 344 vysvětlivek ke KN k podpoložce 8536 69 10, obr. 3 a 4. Namítala, že u této podpoložky není nutné, aby se jednalo o konektory určené k propojení dvou koaxiálních kabelů; řadí se sem též konektory, jejichž středový kontakt se k plošnému spoji přiletuje a vnější kontakt přišroubuje. Z vysvětlivek ke KN k podpoložce KN 8536 69 10 ani ze samotného jejího názvu nelze dovodit, že je třeba rozlišovat přesný způsob propojení vnějších kontaktů koaxiálních zásuvek či zástrček ke kabelu, plošnému spoji nebo panelu. Trvala také na tom, že posuzované zboží je uzpůsobeno pro přímé spojení s koaxiálním kabelem; tato skutečnost je ovšem z pohledu zařazení do zmíněné podpoložky KN irelevantní.

[14] Dalším stěžejním žalobním bodem bylo tvrzení, že posuzované konektory slouží k trvalému propojení s koaxiálními kabely; toto trvalé propojení lze docílit vzájemným zasunutím koaxiální zásuvky a zástrčky do sebe, čímž dojde k elektrickému propojení koaxiálního kabelu s pevně připojenou zástrčkou ke kontaktům na plošném spoji přiletovaným ke koaxiální zásuvce. Není správný výklad celních orgánů, že zásuvky a zástrčky pro koaxiální kabely musí být na jednom konci vždy trvale spojeny s tímto

koaxiálním kabelem. K takovému trvalému spojení dojde teprve při konečné instalaci výrobku. Ostatně konektory na obr. 3 a 4 vysvětlivek ke KN podmínku vyžadovanou celními orgány nemohou nikdy splnit – vždy se letují stranou s vyčnívajícím trnem (pinem) k plošnému spoji. Podmínka trvalého připojení ve smyslu podpoložky KN 8536 69 10 znamená toliko požadavek, aby použitým koaxiálním propojením bylo možné trvale (stabilně) připojit koaxiální kabely ke kontaktům na druhém konci. Dodala, že použití konektorů z obr. 3 a 4 je zcela identické jako u posuzovaného zboží. V žádném případě nelze žádným technickým způsobem pevně (přímo) propojit koaxiální kabel a stranu konektoru určenou k naletování na plošný spoj nebo panel, jak navrhuje žalovaný.

[15] Konečně stěžovatelka nesouhlasila ani s posouzením jejího alternativního návrhu na přednostní zařazení posuzovaného zboží do podpoložky KN 8536 90 10 namísto KN 8536 90 85. Uvedla, že se jedná nepochybně o propojku pro kabely, neboť se instaluje na konce kabelů; v případě šroubového spojení je střední vodič propojen přímo se středním vodičem posuzované zásuvky a k vnějšímu vodiči je připojen prostřednictvím mezikusu. Odůvodnění žalovaného k tomuto návrhu na str. 8 napadeného rozhodnutí nedává žádný smysl.

[16] Nejvyšší správní soud konstatuje, že s výše uvedenými žalobními námitkami se krajský soud vůbec nevypořádal. Úvodem hodnotící části napadeného rozsudku rekapituloval průběh správního řízení, který vyplynul ze správního spisu (bod [23] až [29]). Následně shrnul relevantní právní úpravu (nařízení o celním sazebníku a VIP-KN uvedená v příloze I k tomuto nařízení) a poukázal na problematiku právní závaznosti vysvětlivek ke KN (body [31] až [34]). V bodě [35] krajský soud (bez dalšího) uvedl, že se ztotožnil se skutkovými zjištěními, výběrem právních norem a právními závěry správních orgánů, a zdůvodnil neprovedení důkazu fotografií. Co se týče vlastního posouzení věci, v bodech [37] až [55] až na nutnou záměnu označení odvolacího orgánu za označení soudu doslova ocitoval odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, k čemuž závěrem pouze poznamenal, že se se skutkovými a právními závěry správních orgánů ztotožnil. V napadeném rozsudku tak zcela absentuje jakákoli úvaha krajského soudu, která by účastníkům ozřejmila, z jakých důvodů krajský soud závěrům žalovaného správního orgánu přisvědčil (a proč neshledal důvodnou argumentaci žaloby).

[17] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že v rámci soudního přezkumu vznikají situace, kdy se soud ztotožní s argumentací jedné ze stran sporu, zde žalovaného. V takovém případě jistě není jeho úkolem v odůvodnění svého rozhodnutí uměle konstruovat jinou formu pro sdělení téhož, aby se tak za každou cenu vyhnul přímé citaci vyčerpávajících souladných závěrů či odkazu na ně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 Afs 186/2014-58). Pro úplnost lze opět odkázat na již zmiňovaný rozsudek tohoto soudu č. j. 8 Afs 75/2005-130, podle něhož, „[j]*e-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil*“. O takovou situaci se však v nyní projednávané věci nejedná. Stěžovatelka vznesla v žalobě zcela konkrétní námitky, které nejsou identické s námitkami odvolacími, jimiž brojila proti konkrétním závěrům žalovaného. Krajský soud tedy

nemohl bez dalšího obsah napadeného rozhodnutí převzít, aniž by jej konfrontoval s příslušnými výtkami stěžovatelky a reagoval na ně. Námitka nepřezkoumatelnosti je tedy důvodná.

[18] Za takového stavu neměl Nejvyšší správní soud prostor, aby vypořádal argumentaci směřující k nesprávnému posouzení právní otázky soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ani k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu v rámci předcházejícího správního řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Pokud by tak učinil, popřel by tím principy kasačního přezkumu, neboť by činnost krajského soudu nepřípustně nahradil.

[19] Lze tak uzavřít, že napadený rozsudek je zatížen vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť se krajský soud vůbec nevypořádal s námitkami stěžovatelky. Nedůsledný přístup soudu způsobil, že se k věcným otázkám nemohl vyjádřit ani Nejvyšší správní soud a bude na krajském soudu, aby tento deficit odstranil. V dalším řízení bude nezbytné provést výklad podpoložek KN, jichž se dovolává stěžovatelka, jakož i té, do které zařadil posuzované zboží žalovaný, a zjistit, zda tyto výrobky byly správně sazebně zařazeny. Při tomto posouzení bude krajský soud povinen zaměřit se především na aspekt vytvoření koaxiálního propojení pouhým zastrčením připojených zástrček do připojených zásuvek, a trvalého propojení posuzovaného zboží s koaxiálními kabely. Krajský soud znovu posoudí potřebu provést stěžovatelkou navrhované důkazy a neopomene vypořádat se také s namítanou podobností posuzovaného zboží s konektory spadajícími do podpoložky KN 8536 69 10, vyobrazenými na obr. 3 a 4 vysvětlivek ke KN a výhradami stěžovatelky k odůvodnění zamítnutí alternativního návrhu na zařazení do podpoložky KN 8536 90 10.

[20] Nejvyšší správní soud napadený rozsudek ze shora uvedených důvodů zrušil podle § 110 odst. 1 věta prvá před středníkem s. ř. s., a věc současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu